

Sonata nr 13 - Biuletyn Informacyjny Stowarzyszenia Osób Niepełnosprawnych

Nr 13
kwiecień 2001

Biuletyn Informacyjny Stowarzyszenia Osób Niepełnosprawnych, Inwalidów, Ich Opiekunów i Przyjaciół w Gliwicach

[w górę](#)

*„Nie zawsze otrzymasz to, o co poprosisz, ale nigdy nie dostaniesz tego o co nie poprosisz”
Franklyn Bronde*

Z okazji Świąt Zmartwychwstania Pańskiego, życzymy wszystkim Osobom Niepełnosprawnym, Inwalidom, ich Opiekunom i Przyjaciołom duchowego odrodzenia, nadziei, optymizmu oraz wiosennej radości.

Zarząd Stowarzyszenia „SON”

Sprzęt rehabilitacyjny w 2001 r.

przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze i lecznicze środki techniczne są dostępne bezpłatnie lub częściowo odpłatnie (resztę pokrywa kasa chorych). Przysługują osobom ubezpieczonym, za które opłacane są składki na ubezpieczenie zdrowotne do kasy chorych - a więc będą to także np. renciści, emeryci, osoby pobierające rentę socjalną. Oczywiście możemy nabyć sprzęt na własny koszt, ale wtedy nie mamy prawa do zwrotu poniesionych wydatków.

- Rozporządzenie MZiOS zdn. 6 listopada 1998 r. w sprawie szczegółowego wykazu przedmiotów ortopedycznych, środków pomocniczych i leczniczych środków technicznych oraz wysokości udziału własnego w cenie ich nabycia (Dz. U. nr 140, póź. 912 z późn. zm.). Poniżej po dajemy przykłady różnych rodzajów sprzętu - pełną listę zawiera rozporządzenie.

- Limity cenowe na poszczególne przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze i lecznicze środki techniczne określone uchwałami rad poszczególnych kas chorych (mogą różnić się w poszczególnych województwach).

WAŻNE

- W przypadku, gdy cena danego sprzętu jest wyższa niż limit określony przez daną kasę chorych - różnicę pokrywamy sami.

- Przy odbiorze sprzętu u świadczeniodawcy należy okazać aktualny dowód opłacenia składki na powszechnie ubezpieczenie zdrowotne.

- Listy świadczeniodawców realizujących zlecenia powinny być dostępne w kasach chorych.

- Tracimy prawo do refundacji ze strony danej kasy chorych, jeśli zakupimy sprzęt w firmie, która nie ma podpisanej umowy z tą kasą.

JAK UBIEGAĆ SIĘ O ZAOPATRZENIE ORTOPEDYCZNE?

1. Udajemy się do lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, który kieruje nas do lekarza specjalisty. Pamiętajmy, że nie każdy lekarz może wystawić zlecenie na dany rodzaj sprzętu. W przypadku niektórych rodzajów sprzętu, np. wózków, osoba starająca się o sprzęt musi stanąć przed komisją lekarsko-techniczną kasy chorych, która ocenia, jaki rodzaj sprzętu będzie nam przydatny.

2. Z wypisanym przez lekarza specjalistę zleceniem idziemy do świadczeniodawcy (firmy, które produkują lub sprzedają sprzęt i mają podpisane umowy z daną kasą chorych).

3. Świadczeniodawcy wydaje sprzęt (w cenie do wysokości limitu, który pokrywa kasa) następnie rozlicza się z kasą chorych.

Kasy pokrywają też koszty napraw przedmiotów ortopedycznych do wysokości 30% wartości limitu cenowego. Gdy cena naprawy jest wyższa niż limit cenowy danego przedmiotu, różnicę pokrywa ubezpieczony.

JAK STARAĆ SIĘ O ZAOPATRZENIE?

Uprawniony - lekarz podstawowej opieki zdrowotnej (skierowanie) - lekarz specjalista (zlecenie) - Świadczeniodawcy (realizacja zlecenia) - kasa chorych.

SKARGI I ODWOŁANIA

Osoba niezadowolona ze sposobu załatwienia sprawy (np. nie otrzymała skierowania na określony sprzęt) może złożyć skargę do:

- rzecznika praw pacjenta przy kasie chorych,

- komisji skarg i wniosków kasy chorych,

- w ostatniej kolejności do Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń Zdrowotnych.

Gdzie możemy uzyskać bezpłatną poradę prawną

Jeśli mamy trudności w załatwieniu spraw urzędowych, a nie stać nas na wizytę u prawnika, warto skorzystać z pomocy innych instytucji.

Na terenie kraju działa szereg organizacji, których zadaniem jest m.in. informowanie o przysługujących nam prawach i o sposobie załatwiania skomplikowanych spraw urzędowych. Oto kilka przykładowych adresów:

Biura Porad Obywatelskich - pracujące tam osoby doskonale orientują się w funkcjonowaniu urzędów i w procedurach. Powiedzą, czy przysługuje nam renta socjalna, jak ją załatwić, jak napisać podanie. Na terenie całego kraju istnieje kilkadziesiąt BPO. O dokładne adresy można pytać w centrali BPO, 00-660 Warszawa, ul. Lwowska 15; tel. (0-22)622-55-53/54.

Centrum Praw Kobiet - można się tam zgłaszać w sprawach dotyczących przemocy w rodzinie czy dyskryminacji ze względu na płeć (np. w miejscu pracy). Adres: 00-679 Warszawa, ul. Wilcza 60/19; tel. (0-22) 652-01-17.

Niebieska Linia - infolinia Ogólnopolskiego Pogotowia dla Ofiar Przemocy w Rodzinie (także informacja o placówkach pomocy). Tel. 0-800-120-002 (pon.-sob. w godz. 10-22; nied. i święta 10-16).

Fundacja Pomocy Samotnej Matce - udziela informacji prawnych, prowadzi też poradnictwo dla młodych kobiet dotyczące macierzyństwa. Adres: 61-867 Poznań, ul. Garbary 22; tel. (0-61) 853-05-87 lub 853-32-81. Ośrodki Pomocy Społecznej działające na terenie wszystkich powiatów. Dowiemy się tam np. o przysługujących nam zasiłkach, czy też o możliwościach załatwienia mieszkania z gminy czy pomocy dla osoby starszej.

Fundacja Pomocy Samotnej Matce - udziela informacji prawnych, prowadzi też poradnictwo dla młodych kobiet dotyczące macierzyństwa. Adres: 61-867 Poznań, ul. Garbary 22; tel. (0-61) 853-05-87 lub 853-32-81. Ośrodki Pomocy Społecznej działające na terenie wszystkich powiatów.

Dowiemy się tam np. o przysługujących nam zasiłkach, czy też o możliwościach załatwienia mieszkania z gminy czy pomocy dla osoby starszej.

Helsińska Fundacja Praw Człowieka - reaguje na wszystkie przypadki łamania praw człowieka, np. jeśli policja wobec kogoś bezprawnie użyła przemocy lub ktoś jest z nieuzasadnionych powodów przetrzymywany w więzieniu. Adres: 00-028 Warszawa, ul. Bracka 18; tel. (0-22)828-10-08.

Organizacje pozarządowe

Rejestr większości działających na terenie kraju organizacji posiada Bank Informacji o Organizacjach Pozarządowych: 00-031 Warszawa, ul. Szpitalna 5; tel. (0-22) 828-91-28. Osoby poszukujące kontaktu z różnymi fundacjami, np. z organizacjami niosącymi pomoc samotnym matkom, mogą tu uzyskać potrzebne adresy.

[w górę](#)

WIELE WĄTPLIWOŚCI JEDEN CEL

**Wolontariat
- dając otrzymujemy**

Jan Jakub Wygnański

Czy wolontariusz jest osoba, która bezinteresownie zbiera pieniądze na rzecz jakiegoś stowarzyszenia? A może jest to ktoś, kto wpłaca określoną kwotę na ważny dla niego cel? Człowiek zajmujący się chorym, niewidomym, głuchym? Czy ktoś, kto przyjechał z zagranicy i uczy za darmo angielskiego? Szukanie odpowiedzi na pytanie, czym jest wolontariat, nie jest łatwe. Owszem, można go nazwać ruchem, ale Encyklopedia PWN z 1999 r. nieco komplikuje to stwierdzenie, podając, że: „wolontariat (łac.) to bezpłatna forma stażu w szpitalu odbywana przez lekarza zdobywającego specjalizację”. Czym właściwie jest wolontariat?

Wolontariat może przyjmować różne formy, dlatego bardzo trudno jest o precyzyjną definicję tego zjawiska. Intuicyjnie jednak łączymy tę dziedzinę z bezinteresownością. Wolontariusze nie otrzymują za swoją pracę wynagrodzenia. Pamiętajmy jednak, że nie oznacza to, że nie mogą otrzymywać żadnych pieniędzy. Często osobom takim zwraca się np. koszty podróży związane z wykonywaniem zadań, koszty utrzymania, a bywa nawet (choć jeszcze nie w Polsce), że otrzymują rekompensaty za fakt że rezygnują z dobrze płatnej pracy w kraju, z którego pochodzą, i pracują w różnych zakątkach świata. Stąd też w niektórych krajach zdarza się paradoksalnie, że pracujący w charakterze wolontariuszy obcokrajowcy „zarabiają” więcej niż zatrudnieni krajowcy. Wolontariat zawsze jest związany z otrzymywaniem czegoś w zamian. Ważne jest, jaka w tej wymianie obowiązuje waluta. Prawdziwe jest ewangeliczne pouczenie - „dając otrzymujecie”. Choć tę ideę niektórzy traktują dość dosłownie. Nadużycia tutaj zdarzają się tak samo po stronie „dawcy”, jak i po stronie „biorcy”. Np. oddawanie krwi bywało wykorzystywane jako metoda usprawiedliwienia nieobecności w pracy.

Nadużywanie wolontariatu miało miejsce w czasie minionym, kiedy państwo organizowało prace społeczne, tzw. czynny społeczny. Spłoszeni wywołanymi praktykami przymusowej pracy dobrowolnej trwa do dzisiaj i łatwo je zobaczyć choćby w warstwie językowej, gdzie słowo „społecznik” brzmi raczej jak inwektywa. Społecznicy spotykają się wręcz czasem z rodzajem oskarżenia o słabość i sentymentalizm, całkiem nieodpowiednie cechy w „nowych czasach”, opartych na zasadach przedsiębiorczości i szczególnie rozumianego indywidualizmu. Wiele podobnych jeszcze wątpliwości rodzi się z okazji prób zdefiniowania pojęcia wolontariatu. Mimo przedstawionych tu zastrzeżeń uważam, że istnieją przynajmniej cztery cechy określające istotę tego pojęcia. Są nimi: świadoma bezinteresowność, dobrowolność, bezpośredniość, systematyczność.

Autor jest m.in. prezesem Stowarzyszenia na Rzecz Forum Inicjatyw Pozarządowych Opac. na podst. Staś Gawroński „Ochotnicy miłości bliźniego - przewodnik po wolontariacie”, Wyd. Więź, Warszawa 1999 r.

Wygraj podróż po Europie

Wyprzedzając rok 2003, ogłoszony przez „Organizację Narodów Zjednoczonych Rokiem Osób Niepełnosprawnych”, organizujemy konkurs literacki pod hasłem „Niepełnosprawni normalna sprawa”. Oczekujemy prac na temat osobistych i społecznych doświadczeń z niepełnosprawnością. Jak ją widzimy? Jak przeżywamy? Jak się do niej odnosimy? Jak się w niej odnajdujemy? Jak wreszcie sobie z nią radzimy?

REGULAMIN

1. W konkursie może wziąć udział każdy. Osoby sprawne i niepełnosprawne.

2. Nadsyłane prace pisemne do trzech stron maszynopisu (mogą być dodatkowo ilustrowane zdjęciami) z załączoną dyskietką prosimy nadsyłać do 30 czerwca 2001 roku pod adres redakcji („Integracja”, ul. Dzielna I, 00-162 Warszawa). Decyduje data stempla pocztowego.

3. Prace opatrujemy swoim imieniem, nazwiskiem i adresem.

4. Liczba prac jednego autora jest nieograniczona.

5. Ustalamy trzy nagrody. Zastrzegamy sobie jednak zmniejszenie puli nagród lub - w przypadku wysokiego poziomu prac - powiększenie jej.

6. Prace będzie oceniało jury w składzie:

- prof. dr. hab Anna Sobolewska, Instytut Badań Literackich PAN,
- Jakub Wygnański, prezes Stowarzyszenia Forum na Rzecz Inicjatyw Pozarządowych,
- Paweł Wdówik, pełnomocnik rektora ds. studentów niepełnosprawnych UW,
- Piotr Pawłowski, redaktor naczelny „Integracji”.

7. Główną nagrodą konkursu są dwa bilety lotnicze ważne do końca roku na wyjazd do każdego miejsca w Europie, tam gdzie docierają samoloty LOT-u. Poza tym przewidujemy inne ciekawe nagrody.

8. Nagrodzone i wyróżnione prace będą sukcesywnie publikowane w magazynie „Integracja” oraz w materiałach promujących konkurs.
